

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 545. Vigiliis Pap. Annus 6. Iustiniani Imp. 19. Totilæ Reg.
4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

ca delirio. p. sum esse in ecclesia d. d. Sancti Gregorij. In hoc tempore LACERTI FAMVLVS DEI GREGORIVS QVIVSIT ANNOS PL. MIN. L. RECESSIT IN PACE. AIL. NONAS FEBR.

ERA DLXXXII. estis presens annus. Ferunt eum ab accola atque vicinis populis eum, qui in hoc sepulchro conditus habetur Gregorius, eiusdemque pluribus confiteor miraculis, multaque inesse tam in ipso sepulchro signa, cum in parietibus antiquae picturae, quibus viri sanctus possit intelligi.

XIV. Verum quod absque scriptis alleuius monumentis Gregorij filius ob Gothorum & aliorum barbarorum Hispanis vastantium illata damna obicura profusa memoria remanere non potuit. In Anglia quemdam incognitum Sicutum martyrem idem in corpore conseruatum illic memoria Sicuti martyris & populus quem certo sciret esse martyrem Sicutum coleret. In hac certis reliquiis Sicuti martyris conseruatum in ipso S. Gregorius tradere videatur, factis esse posse ad sanctitatem viri indicandam & cultum eidem impendendum, si corpus incognitum, quod creditur Sicuti, in hac ecclesia corruerit.

XV. Habet Ambrosius in Chronicis suis ex Resendio eandem anni dno hanc epigrapha exata eodem ferme modo his verbis:

PAVLA, CLARISSIMA FEMINA, FAMVLA CHRISTI, VIII. ANNOS XXXIIII. MENSES DVOS, RECESIT IN PACE. XVI. FEBRUARIAS. ERA DLXXXII. TEMPORE ALIUD EIVSDEM ANNI FELICIVM.

DEPOSITIO PAVLE FAMVLE DEI V. VIII. ANNO ET V. NOBRE QVINTIDECIMO. DIE. II. IDVS MARTIAS. ERA DLXXXII. Habes, quod & ex his difertur, nul' om' penes illos antiquos Christianos nobilitatem fuisse titulum, quam, dicit famulum Dei.

IESV CHRISTI Annus 545.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. 19. ANNUS 6. TOTILAE REG. 4.

Qui sequitur ordine temporum Christianus quingentesimus quadragentesimus quintus post Basilij Consilium quatuor idem belli Gothici decimus a Procopio numeratur: cuius initio Bellisarius reuocatus a bello Persico (quod male pacis velamento compressum adhuc vigebat) in Italiam veniens Romam se contulit: hanc pluribus Procopius, cum agi de bello Gothico, dicit etiam in historia de bello Persico. Quo tempore Totilas ad Tiburim obidionem conuersus, eo per predictionem portio, cuius omnes vna cum ciuitatis Prae' uentum totum subiecit, summae ciuitatis edens exemplum. Bellisarius vero in summa constitutus, quod non tantum sibi vniuersum esse sciret vel collatis signis cum Gothi decerneret, impedimento esse Totilae conatus est. ne mutationibus a Romanis detentis possetur, misitque Romam exiit, qui Urbem pro viris autarentur, hanc summam ex eodem Procopio de rebus bellicis dicta sunt. Quod autem in Miscella legitur, Bellisarium ipsum se Romanam conuulsi, atque crucem auream sancti Petri basilice ob-

tulisse, id quidem per suos factum oportuit: siquidem eum minime esse Urbem ingressum, ex Procopio (et singulas etiam illius prolequentem colligi potest. Refertur potest et eiusmodi oblatio, cum Vniuersalis deus et Romam Bellisarius veniret, verum cum sub Vigilio Papa factum tradat, nihil est, quod ad ea tempora redire valeat. Sed eius verba reddimus, ubi sic ait:

Bellisarius victor Romanus venit, auramque crucem centum librarum, praestiosissimum gemmis exornatam, in qua suas victorias describit, et beato Petro per manus Vigilio Papa obtulit. hanc ibi licet addatur id praestitum, cum in eum Vandalos subiecisset, sed (ut diximus) nequaquam Vigilius tunc Romanae praerat Ecclesiae. De eadem cruce autem apud Anastasium ista leguntur: Obtulit beato Petro Apostolo per manus Vigilio Papa crucem auream cum gemmis perantem libras centum, in qua scripsit victorias suas, oronata argentea deaurata maxima duo, quae sunt vae quae bodie ante corpus beati Petri Apostoli, sed & multa alia dona. Et elemosinas pauperum elargitus est: se ite etiam Bellisarius Patrium xenodochia in via Lata & in Flaminia, iuxta ciuitatem Ostiam non asserium, aedificauit, vbi & possessiones & dona multa largitus est. hae ibi de his, quae ad structuras aedium pertinent, hae olim cum primo in Italiam venit ab ipso facta esse, omnes & que potest conferent, qui res ipsas a Procopio scriptis mandatas exploratas habent.

Eodem quoque anno, nempe quarto post Consulatum Basilij, Vigilius Papa, petente etiam Childeberto Rege Francorum, palium dedit Auxantio Episcopo Arelate. Hic eidem, cum suas vices del' gasset, commonitionis eiusmodi litteras scripsit his verbis.

Dilectissimo fratri Auxantio Vigilio.

Sicut nos pro tua charitatis affectu & pro gloriosissimo filij nostri Regi Childeberto Christiana deuotione mandatis, vices nostras identissima voluntate contulimus: ita fraternitatem tuam conuenit Deo placito operibus tanta sedulo auctoritate digna conuersatione vti atque disporre, ut bonis actibus innotescens, rellum circa charitatem tuam iudicium nostrae dilectionis ostendas. Conuenit enim nos Dilectum Gentium mandata recitare, quibus Timotheum discipulum suum structionibus sancto hortatus, dicens: Exemplum esto Fidelium in verbo in conuersatione in charitate, in fide, in castitate. Et sicut idem Apostolorum primus saluberrima admonitione praecipiens h. Pa'ate, qui vobis est, regem Dei, conseruatis adhaerentem subiegit: Forma facti gregis ex animo, Et cum apparuerit princeps pastorum, percipiat immarcescibilem gloria coronam.

Si quo ergo inter fratres & Coepiscopos nostros in loca charitatis vestri praesentis auctoritate commissis, seminante illo auctore ex antiquitate, & zelum, dissensionem emergerim: adhibitis vobiscum sacerdotibus numero competenti, cau'as anonica & apostolica equitate discutite, ea modo omnibus prelatos iudicio stantur quae Deo placitis desideriorum nostrorum possit regula conuenire.

Si qua vero certamine aut de religione fidei (quod Deus auserat) aut de qualibet negotio, quod idem pro sua magnitudine remanari non possit, euenierint: totum veritatis indagare diligenterratione discipula relationis ad nos seriem destinantes. Apostoli in suis terminanda seruat, ut vniuersis a fraternitate vestra, & operent ratione disposita, pax, qua' voce collata est ecclesiae Dei, quo vna est in toto Orbe diffusa, stabili firmitate seruetur, ne antiqui hostis possit quassatione vexari, in illius pace Christi Dei Dominice & Saluatoris nostri rell'one firmata stabilitate persistere. Quae culla vi fraternitas vestra maius par Dei gratiam possit implere, vniuersis Episcopis, quibus te praesente volumus, auctoritate nostra est serie declarati. Nullus ergo de Pontificibus tuae per has vices ordinationis commisso (sicut & ad eos data loquatur nostra praescripta) in longinquas, quibuslibet locis auideat proficisci, nisi scilicet more (decessore nostro praedecessori vestro summius conuolente, conseruauerit) Formam vestrae charitatis acceperit.

Oportet ergo fraterne ac vestram incessantibus supplicationibus, Deo nostro praesente stantur, ut dilectissimi filios nostros clementissimos Principes iustitiam atque beatitudinem sua semper protectione custodias, qui pro hu nobis vestrae charitatis mandatis, se gerente gloriosissimo & excellentissimo filio nostro Patrio Bellisario, pro quo item vos conuenit exorare, pra' abuerit deuotione obsequio. Hortamur quoque, ut sacerdotalia opera inter gloriosissimi viri

FMiscel. lib. 10

II. DONA ORLATA. PETROA BELLSARIO.

III.

VIGILII PAP. EPIS. AD AVKA. ARELAT. EPIS. COM. MONITORIA.

gl. Tim. 4.

h. Pet. 3.

IV.

*iniquitate.

*Saluatoris.

VI.

Chil.

SVIII

4. MAT. 5.

Childebertum Regem: sed & antedictum Iulianum Principem
consepit gratia documenta paterna auctoritate serventur.
Bene enim Domini & Salvatoris nostri, que populi predicti annu-
mentata ante oculos retinemus, quibus ait: Beati patris, qui
namque filii Dei voluimus. Et quia digna credimus ratione com-
pleri, ut agere vices nostras pally non de se ornatus: ipsum tibi e-
sicut decessori tuo predecessor noster sancta reverentia Sym-
macho legitur contulisse beati Petri sancta auctoritate comen-
timus. Taverso, que de presentis ordinatione nostra dorella pre-
ceptione signamus, ad universos Episcopos per charitatem tuam
voluntas pervenire. Dominum te in volumine custodiat, frater cha-
rissime, Dat. XI. Kalend. Jan. Quarto, P. C. Basilij V. C. Quo et-
iam die idem Vigilius ad eundem Auxantium de cogno-
scenda causa Prætextati Episcopi hac litteras dedit:

VII. VIGILII PAP. EPISTOLA AD AVXANIUM EPISC. DE PRÆTEXTATO EPISC.

Dilectissimo fratri Auxantio Vigilius.
Licet fraternitati vestre apostolica sedis vicibus attributi,
quas dorella auctoritate commissimus, generaliter emergentium
causarum sit distantianda licentia: tamen quia filij nostri loquimur
presbyteri, sed & Torenti diocesi, qui ad nos a tua charitate di-
recti sunt, de Prætextati excessu estis reverentia petiti, necessarium
valde credimus specialiter memoratis negotij examinatione præ-
textati vobis auctoritate mandare. Quapropter charitati, qua in Christo
invenitur, reddentes, fraternam alloquia visitatione, hortamur, ut
adhibitis vobis fratribus & Coepiscopis nostris numero com-
petente de sensu ratione canonica veritate, & sapienter ordina-
tionem dispensat, que decessorum nostrorum conveniant statuta,
liberati vestra ratione provisione, ne aliquem facta ex laicis ad
sacerdotis ordinem salu præcipiti cuicunque sacerdotum licet ag-
gregare. Dominum te in volumine custodiat, frater charissime, Dat.
XI. Kalend. Jan. P. C. Basilij, P. C. IIII. Porro de causa Præ-
textati saepe ad iudicium revocata pluribus agit Gregorius
Turonensis. Verum alium à Prætextato Rhotomagensi
hunc exitum inam ille non spectat ad tempora Vigiliij
Pape: quam obrem intelligendum existimo de Prætextato
Episcopo Aptensis civitatis, que est in Gallia Narbo-
nensis, qui sub scriptis reperitur Concilij Epauensis &
Aurelianensis quarto. Sed quas eodem die & anno idem
Romanus Pontifex litteras dedit ad Episcopos Gallie
subiectos Arelatensis, accipite:

VIII. EP. IST. VI. GULII PAP. AD EPISC. GALLIE.

Dilectissimo fratribus universis Episcopis provinciarum om-
nium per Gallias, qui sub regno vel potestate gloriosissimi filij
nostri Childeberti Regis Francorum constituti sunt, sed & his,
qui ex antiqua consuetudine ab Arelatensi consecrati sunt, vel
consecrantur Episcopi, Vigilius.
Quantum nos divina potentia Apostolorum primi sedem non
pro nostri merito, sed pro inaccessibili sue misericordia pietate ha-
bere constituit, tantum nos de vniuersarum Ecclesiarum disposi-
tione & pace & statu curam habere etiam convenit, cum Gentium
dicat Apostolus in instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium
Ecclesiarum. Quomodo ergo inter Domini sacerdotes sancta &
Deo placita potest mente concordia, nisi vi si hominum generis
bosia antiqua nequicia conuersam, & quoniam seminare voluerit,
a, qui absentiam nostram sedis apostolica vicibus perfundo spe-
ritu ad gratiam vniuersam, anserat certamen exortum? Quapro-
pter Auxantio fratri & Coepiscopo nostro Arelatensi civitatis
Antiqui vices nostras charitas vestra nos obesse cognoscat: ut si
aliqua quod ab his) fortasse emerit contentio, congregatis filij
fratrum & Coepiscopis nostris, causas canonica & Apostolica
auctoritate discutiant. Deo placita aequitate diffinat.

IX.

Contentiones vero si que, quas Dominum iusserat, in fidei cau-
sa contraherent, nec talem emerferi forte negotium, quod pro ma-
gnitudine sui Apostolica sedis magis iudicio debeat terminari: ad
nostri, discussa veritate, pateret sine dilatione notitiam. Et quia
necessesse est ut apud Deo propitium, temporibus Arelatensis Episcopi
nostris vobis fungatur, quos iudicamus debere congregari
personas. Nullum modicum cum fore mandatis si quod si fuerit, a
congregatione suspendatur, nisi aut cor pora in infirmitas, aut in-
firta causam excusatio venire prohibeat: ut tamen, ut si se, quo
minus occurrat, rationabili potest excusatione defendere, ad syno-
dum pro suo preteriter ante diuini digne loco persequam, quatenus
qua à nostro Vicario congregati fratrum diffinitiva senten-
tia fuerit terminata, ad eum, qui absens est per nos per dicitur
sententiam, fuerit & inuoluntate seruatus: necesse est enim, quo-

trieri in nomine Domini cui famulus ad tractanda, que quæ sunt
placita, colliguntur, sancti Spiritus non desse presentium. Ita enim
Christi Dei Domini & Salvatoris nostri mandata nos in-
struant, quibus ait: vbi fuerint duo aut tres in nomine meo con-
gregati, ibi ero in medio eorum. Quid ergo se ostendat subitum,
qui Deo odiosa superbia in illa congregatione inter esse contemnit,
in qua se Dominum vester assuetum pia promissione demeruit?

Illegi pari auctoritate mandamus, ne quicumque Episcoporum
sine predicti fratris & Coepiscopi nostri Formata ad longinquiora
loca audeat proficisci, quippe que & decessorum nostrorum deces-
sorum cum quibus vices suas legitime contulerunt, familia sic
definitum iustitiam: ut hoc omnibus obedientia Deo placita collo-
ditur, pax, que à Christo Deo Domino & Salvatore nostro apo-
stolus tanquam hereditaria est nomine derelicta, in Ecclesia Dei
que vna est ratio Orbis diffusa, firma stabilitate seruetur. Dominum
vos incolumes custodiat, frater charissime, Dat. XI. Kalend. Jan.
Quarto P. C. Basilij V. C. huc quidem hoc anno, quo vel se-
quenti autem idem Auxantius videtur fuisse defunctus:
nam sequenti alius ab eo dicitur, nempe Aurelianensis re-
peritur fuisse Arelatensis Episcopus, in suo loco dicitur
tamus. Scias vero citatas à nobis & recitatas epistolas
acceptas esse ab Ecclesia Arelatensi, omni fide probatas.

Hoc item anno decimo nono Iulianiani Imperatoris
quarta à Cosiæ ad doretum Romanum Imperium excessum
editio facta est, cum ipso primo egresso obesse Edessam,
sed ita tamen, ut iam non contra homines, sed contra
ipsum Deum Christianorum bellum esset, ut Procopius
hij verbis significat: Anno insequenti Cosiæ in Romano
rum agrum in usum incurrit, in Mesopotamiam exercitum du-
cent: qua quidem irruptione non aduersus Iulianianum Imperatorem,
aut alium quempiam mortalium facta, sed in ipsum Deum,
quem Christiani colunt, hæc quæ de Cosiæ Procopius,
quod non exercitum Romanorum aduersum reperit,
sed diuinam virtutem in Christi imagine eius profli-
gantem exercitum. Quomodo autem id accidit, cum
apud ipsum Procopium non legatur, quod Eugrius hæc
referens se statim se à Procopio accepisse, dicere & scilicet
est interitum mutuum que locum illum Procopij.

At vero iam audiamus, que ex Procopio se referre
Eugrius profertur, cum ait: Idem porro Procopius litteris
mandauit ea, que sunt de Edessa & Alogarum veteribus com-
merata, & quemadmodum Christiani ad Alogarum scriptis
epistolam dante quo pælo Cosiæ, altera facta inuisione, &
dilectum obidere constituerit, ratum ea se facta esse conueniunt,
que de ea civitate omnium Falsitatem esse ac sermo ne celebrantur,
nempe, Edessam nonquam ab hereticis subrogatam fore. Quæ
in epistola à Christo Deo nostro ad Alogarum scripta non ponitur
illa quidem (ut studiosi ex historia Eusebii cognouerunt) Pan-
phili apud quem hæc epistola ad verbum recitata est, in allegere pos-
sunt) sed tamen cum exitum confutata esse, à Falsitatem non de-
cantari non solum, sed etiam creditur, ratumque eius exitus præ-
dictionem illam veram esse confirmat.

Nam postquam Cosiæ urbem inuaderet aggressus est, quæ
quam multos in eam imperij fecit, & aggerem adeo ingentem
struxerat, ut moria civitatis facile transgredi posset, alioquin, co-
pluræ machinis apparuerit tamen in secula, vnde dicitur: Sed
quemadmodum res gestis, exponamus. Cosiæ loci primam mili-
tibus sui imperat, uti mecum suum ignem, qualis nunquam
essent, ad urbem obfidendam in vicum congerant. Quibus dicitur se-
ditum in vicum conuerterit, in que obrem dicitur, aggerem in me-
dium misit, cumque res vbi vbi numerum velle daret, at que
erunt periculis, digne & alta materies congerere inoposita. Tam-
ta illi in sublimi, & cum altitudine maxima superat, ut tela
in eos, qui in vicum pro vbi in defensione capiti suo periculo obvia-
berent, inflat montis vbi at propinquas, & verisimile esse debet
in eam pedibus ingrederetur: primo manu à regione aggeris solium
struxit moluimus, inque eam ignem iniecit, ad eum plene fieri,
ut eius flamma hinc aggeris absumpsa, ipsam aggeris solo cogna-
rent. Qua quidem machina confecta, regnoque accenso, multi-
quam successu quod incederet, propterea quod id ignis erumpere
atremq, ad se admittere non pateret, quo struxit legere in conuer-
terent. Ad extremam igitur cum de speratione delicti vbi serui conuer-
berent, sancti spiritum inuocant: dicitur saluati em, quam
non ho-

4. MAT. 5.

X.

XI. COSIÆ INVASIT EBESAM

XII. Eugrius

XIII. COSIÆ INVASIT EBESAM

XIV.

ARROBIN.
OCCIDI-
TVR.

nam cum coram iustis, et Atreobindum ante coram in sum-
mo accubere, post certam vero in cubili solam dormire coegit.
Vbi Vithem cum nuptiis alio ab eo nuptiis ipsum et sententia
multa obestantem, ac inferre orationem, sedemque datam implo-
rante interfecit, non esse immortalis dicens, in longam cum
puto sententiam cavillando, hanc de tyranno Gontharide &
nece Atreobindi Procopius: qui ad finem eius commen-
tarij tradit post dies triginta sex eundem Gontharidem
dolo necatum ab Artabane Duce, quem conuulso exce-
petar. hinc de sua et narratis, idem Procopius finem kn-
ponit historiae, de bello Wandalico in hunc usque an-
num confcripta, quod felicissime inchoatum, ac pene
absolutum de nouo restauratum, difficillimumque in dies
redditum est crebris defectionibus populoꝝ, emergen-
tibus nouis tyrannis, postquam Imperator sine eius
ministri faciente agens in Insula Romanum Pontifi-
cem moti impie coegetant.

IESV CHRISTI
Annus 546.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. 20.
Annus 7. TOTILÆ REG. 5.

L

SEquitur annus Domini quingentesimus quadragesi-
mus sextus, idemque belli Gothici à Procopio vici-
cimus numeratus, & post consulatum Basilij quinquies
quo Totilas Spoletinum in ditionem accepit, Perusiam
que obsedit, diuque in biddione frustra tentata, demum
dolo necans Cyrtinum, cui custodia mandata erat, occu-
pauit. Scribit haec omnia Procopius a plurius, qui &
tradit eodem modo Perusij à Totila praefectus custodis
Meledium & Viliam tran-
figas. Sed quomodo tunc
contigerit sanctum Hieronymum eiusdem civitatis Episcopum
subire martyrium, ex sancto Gregorio sic ha-
beto:

a Procop. de
bello Goth.
lib. 3.

b Greg. dial.
lib. 3. c. 31.

III.
SHERAC-
LANVS
MARTY-
RIO CORO-
NATVR.

IV.

Tunc inquit Cothens, qui eodem exercitu praerat, ad Regem
Totilam nuntius in se sequens, quid de Episcopo & populo si-
ri haberet: Cui ille praesertim dicens: Episcopus prope à vertice capiti
vsq; ad calcaneum corripit, tolle & tunc caput eius amputa: o-
mnem vero populum, qui ille inuictus est gladio extingit. Tunc
idem Comes venerabilem virum Hieronymum Episcopum super vr-
bem inuictum eductum capite inuicant, eiusq; eadem iam mortui
à vertice vsq; ad calcaneum incidit, et ex eius corpore corrigia sub-
lata videtur: moxq; in pusillum extramurum proiecit. Tunc
quidam humanitati pietate compulsi, abscissum caput cervicis
apposuerunt, cum vni pernoctare viderent, qui illic exstinctus inuen-
tus est, iuxta mortuum corpus Episcopi sepultum tradiderunt.
Cumq; si tandem eadem die quadragesimo Reo Totila in-
ficeret, vbi dicitur illius, qui quidam dicitur esse, ad eum sine
aliqua trepidatione remeantibus, qui prius sine fugerant, viden-
di licentia accepta reuerti iussit: sed cum vix eorum Episcopus
fuerat, memorari, vbi sepultum esse corpus illius quaesierant, et
hoc iuxta honorem debitum in ecclesia beati Petri Apostoli du-
marunt. Coniungit itaque ad sepulchrum esse facta terra, inuen-
tione corpus pariter pariter humari, vnde tam die qua trigesimo
tate corripuit, & vbi in his puerum, eorum vero Episcopi, de b

de eodem esse sepultum, & quod est albus magna admiratione
venerandus, quia ita caput eius vinctum fuerat ad corpus, ac si ne-
quaquam fuisset abscissum, sic videlicet, ut nulla visibilis scissura
appareret. Cumque hoc & in tergo viderent, ex quibus si
quod signum vel de alia monstrum iudicium potuisset: ita sanum
atque intemeratum omne corpus inuentum est, ac si nulla hoc
incisio ferri tetigisset. haec tunc de sancto Hieronymo Gre-
gorio.

Subiit vero Procopius, de Perusio mox Totilam ad
Vrbem obfidendam perrexisse: à qua cum octo tantum
millibus procul abisset, de S. Cerbonio Episcopo cono Ipe-
dicolium tracentum populo exhibuit, quod S. Grego-
rius refert. Accidit enim, vt in dies magis magisq; leniret
crudelis barbarus: qui cum de ferocia sua mones S. Be-
nedicti aliquid ad tempus remisit visus esse, eandem
duplo resumpsit, vt intelligere potes tum ex his, quae di-
cta sunt, tum etiam ex his, quae mox dicemus de crudeli-
tate, quam exercuit in S. Cerbonium Populonijs Episco-
pum, dum idem barbarus Rex hocanno in Tulea (vt
ita sit Procopius) versaretur. Rem gestam idem S. Gre-
gorius ita narrat: Per quosque vix venerabile Cerbonium
Populonijs Episcopum magnam dicitur hostium sanctorum suo probatio-
nem dedit. Nam cum hostis altitudo studio valde esset intentus, de
quadam irascentis militis hostio suscepit, quos Cerbonius
peruenientem abscidit, eorumque vitam ab illorum nequicia ab-
scindendo seruauit. Quod dum Gothorum Regi persido Totila
nuntiatum fuisset, crudelitate immensam et uentis iussens, ibi
hinc ad locum, qui ostium huius vrbe militari sterula dicitur, vbi
tunc vix cum exercitu sedebat, iussit deduci, eamque in belluulo
populo vsq; ad deorum antum periri.

Cumque idem rex persidum in ipso quoq; spectaculo confidisset
ad infundendam mortem Episcopi, magna populorum confusio
Tunc Episcopus delictum in multum est, atque ad eum mortem
immensum visus ex quibus, qui dum humana membra cru-
deliter carperet, sed Regis animam sataret. Dimissus itaque vr-
bis ex causa est, qui accensum & conuersum Episcopum petiit: sed
subito sua voracitas oblitum, si si reuocaret, iussit spem huius
liter capite, lambris Episcopi pedes capere patenter omnia da-
reter intellexit, quia et galum vrbem Dei & serua cora sicut
hominem & quasi humana bestiarum. Tunc populus, qui ad spe-
dicolium venerat, nouit, magno ignore versus est in adira-
tionem veneracionis. Tunc ad interuentum colentium Rex
ipse permotus est: quippe cum superno in sicco altum erat, vt
qui Deum sequi primum in vultu sua vultu Episcopi molit, saltem
ad mansuetudinem bestiam suaperant. Cuius cum omnia illi
sententia fuerunt, adbus nonnulli super sunt, eamque cum omnia illi
populo se vidisse testantur. haec de S. Cerbonio Gregorius,
qui & de eodem, quae contigerunt tempore Longobar-
dorum, mox subiicit, sed de his suo loco.

Didicisti tunc ferus homo ab vltio humanitate, quam
tamen cito exiit, vt dicemus, verum cum solum et ga-
groem culcores eam ad Vrbem obfidendam veniret, illi
datam seruatum vultu esse, idem Procopius docet istis ver-
bis & illi Totila vrbem per alio, Romam contemdit, quam statim
vbi praecura ventum obfidit. Agrorum vero cultoris, per omnem
Italiam mali nihil quippiam inuicta, sed terram vt interpedica-
lerent, nil sitis ac antea imperant, sique ac Republica tributa
dependens, & fructus Demum reportaret. haec Procopius
de Totila hac lege etiam de hostibus benemerente. Sed
obfessus committeratione omnino negari, Etenim cum
sciret, qui Rome essent, fame laborare coepisse omnem
interclusit viam terra marique per quam victualia
fuerit possent in Vrbem, ex quo factum est, vt siumentum
à Vigilio Episcopo Sicilia missum in ipso Romano Patru
in hostium conspectu cepit. Rem gestam idem Pro-
copius narrat, quam ad finem anni huius contigisse quae
etiam, nosque paulo inferius dicaturi sumus.

Hoc item anno Pelagius sanctus Romanae Ecclesiae
diaconus sanctus munere Apocritarj apud Iustinianum
Imperatorem Constantinopolis, accepto successore Ste-
phano, Romam rediit, vt Procopius testatur. dum, ait
ipsum laudante Vrbe oppugnationem à Totila fa-
ctam, esse reuersum. Huius obfessionis actus occasio-
nem Iustinianus Imperator promulgant edictum ad

V.

VI.

VII.

VIII.

uicibus